అవసరాల రామకృష్ణారావు*

సెక్సు సమస్య

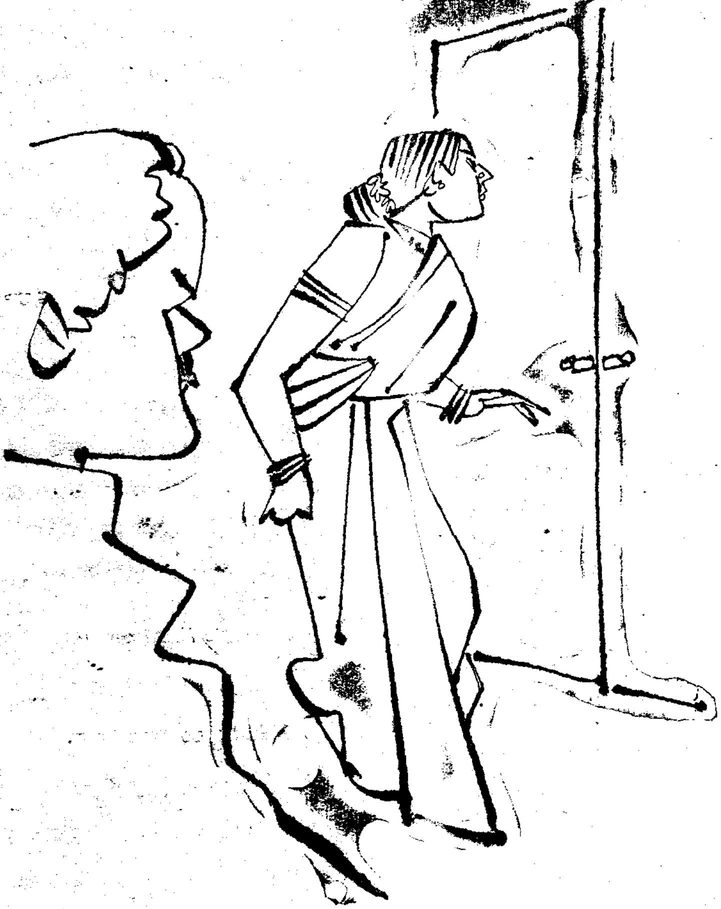

"చూడండి, చూడండి, ఆ అమ్మాయికి మాయా ఛటర్జీ పోలికలు లేవూ ?"

నేను తల ఊపేను.

"ఏడిసినట్టుంది. నేను ఏదంటే దానికి గంగిరెద్దులా బుర్ర ఊపుతారు, నా నోటికి జడిసి. ఆ అమ్మాయికి మన మాయాకి పోలి కేమిటి నా మొహం! మాయా అప్పుడే ఎంతో తెల్లగా ఉండేది. ఈ పాటికి వయసుతో మరింత సొగసు వ[illegible]్చి మిసమిసలాడుతూ తయారయి ఉం[illegible]టుంది ముండ. ఈ పాటికిగాని పెళ్ళి స[illegible]ంబంధాలు చూస్తున్నారో ఏమిటో..."

[illegible]నేను ఏ విషయమూ పైకి తేలకూడని సం[illegible]ర్భం ఇది.

[illegible]న్నెండేళ్ళ దాచిన పరమ రహస్యం ఇది.

[illegible]చాకిరీ చేయించుకోడమే తప్ప— ఇనే[illegible]ళ్ళ కాపురం చేస్తోంది మీ ఆవిడకి సుఖి[illegible]చ్చింది ఒక్కటుంటే ఒక్కటైనా ఉం[illegible]దయ్యా' అని నా మనసు నన్ను నిలదీస్తే నేను చెప్పుకోగల పదిలమైన పవిత్రమైన జవాబు ఇదే.

ఇది స్వార్థం కావొచ్చు. కాని ఇందులో స్వారస్యం ఉంది.

ఇదంతా అబద్ధం అవవచ్చు. గాని ఇందులో ఔచిత్యం ఉంది.

2

నేను వీధిలో కూచుని మున్నరోజు మిగిలిపోయిన ఫైల్సు చూసుకుంటు న్నాను.

"ఏవండోయ్, ఒక్కసారి యిలా రారూ ?" అని మా సుందరం అరిచింది. సుదీర్ఘమైన మా సాంసారిక జీవితంలో భయం కలిగించే సందర్భాలలో ఆవిడ వెనకాల దాక్కోడమే సాధారణంగా నాకు అలవాటు. ఇక మా సుందరం ధైర్యం ఎలాంటిదంటే — మా మూడో అబ్బాయి పుట్టిన తొమ్మిదో రోజు అను కుంటా — ఆ పల్లెటూళ్ళో తల మాసిన వాడెవడో ఒక అర్ధరాత్రి కష్టపడి యింటికి కన్నంతవ్వి ఏ మాత్రం కన్నం పడిందో అని చెయ్యి దూర్చి చూశా డట — ఈవిడగారు అది గమనించి పక్కనే ఉన్న పసుపు దంచిన కర్రరోలు మెల్లిగా వాడి చేతిమీదకి దొర్లించి అందిమీద కూచుని నెమ్మదిగా ఒక్కొ క్కర్నీ లేపిన ఘటం! అలాంటిది ఆ అరువులో ఏదో దైన్యం గోచరిం చి ఆవిడ, నూతిచప్టామీంచి అరిచిందిగనక కొంపతీసి ఎవరైనా అవతలవైపు నుంచి నూతిలోపడలేదుగదా అని ఆకాయితాలు వదిలేసి పెరట్లోకి పరిగెత్తేను. ఆ రోజుల్లో— కలకత్తాకి ఈశాన్యంగా వందమైళ్ళ దూరంలో ఉన్న ఆ ఊళ్లో మేం ఉన్న వీధిలో — ఇళ్ళు కొంచెం చిత్రంగానే వుండేవని చెప్పవచ్చు. ఇళ్ళు, నీటి వంకాయ నిలువుగా చీరినట్టు పొడుగే గాని వెడల్పు ఉండేవి కావు. తెలిస్కో పులా ఒక గదిలోంచి ఇంకో గదిలోకి అలా వెళ్ళిపోవలసిందే గాని సైడ్ రూమ్సు అంటూ ఉండేవి కావు. ప్రతి రెండు ఇళ్ళకి కామన్‌గా పెరట్లో ఒక

[illegible]. దేనికది వేరే గిలక. మా రెండు ఇళ్ళకీ మధ్య బాగా ఎత్తుగా గోడ ఉండడం చేత, మధ్య కిటికీలు ఉండే అవకాశం లేకపోవడంచేతా చెవులతో తప్ప, కళ్ళతోచూసి పక్క ఇంట్లో ఏం జరుగుతోందో చెప్పడం బ్రహ్మతరం కాదు. అన్నిటినీమించి వాళ్ళ భాష వేరు. వాళ్ళ ఆడవాళ్ళకి విపరీతమైన ఘోషా. మొగవాళ్ళు ఏ మాత్రమూ కలుపుగోరు మనుషులుకారు. నేను రెండు మూడు సార్లు ఇంగ్లిషులో అడిగిన ప్రశ్నలకి అతను అటువేవు తిరిగే జవాబుచెప్పేడు. పోనీ దాసీ వాళ్ళద్వారానైనా భోగట్టాలు లాగుదామనుకుంటే వాళ్ళకి దాసీ మనిషి లేదు. మేం ప్రయత్నించినా దొరకలేదు. మా ఆవిడఏడుస్తూ, నన్ను తిట్టి కసితీర్చుకుంటూ, అంట్లు తోమడం తప్పలేదు.

అయితేనేం, ధ్వనుల్నిబట్టి వాసనలనిబట్టి ఆ ఇంట్లో ఏ క్షణం ఏం జరుగుతూందో చూసినట్టు పసిగట్టగల నేర్పరి మా ఆవిడ.

'అదిగో 'చుయ్'మని పోపు చప్పుడు మీకు వినబడలేదూ? ఏ ఉప్మావో అయి ఉంటుంది. ఇంకో పావుగంటకి ఇంటాయన వస్తాడు. కాళ్ళు కడుక్కునేటప్పుడు నూతి దగ్గరచేసే చప్పుడు నాకు అలవాటేగా?'

'గుంటముండ ఏదో ఒకటి పడెయ్యమని గంటైకింక పెట్టింది, మీ చెవులేం గళ్ళడ్డాయా ఏమిటి వినపళ్ళేదూ? అదిగో గుబుకూ గుబుకూ దెబ్బలు— పాపం ఎలా కొట్టేస్తున్నారో...'

'ఏవండోయ్ ... కొంప మునిగింది బాబూ... కొంప మునిగింది. మళ్ళీ చేప పొయ్యిలో పడేసినట్టున్నారు. ఎందుకలా తెల్లబోయి చూస్తారు? మనం వంకాయి పులుసు పచ్చడి చెయ్యడానికి కాల్చినట్టు వీళ్ళు చేపని కుమ్ములో పెడతారు అనుకుంటాను. ఆ వాసన చూశారు ... నారాయణ పాహీ ... ఇంకో అరగంటసేపు మన ముక్కులు మనవి కావు... మన వాళ్ళు కాలీకాలని దుంపని యివతలికి లాగి

ఆ పిల్లలకీ ఉడికీ ఉడకని చేపతోక చప్పరించాలని ఉంటుందికాబోలు. ఆ "కేరింతలు చూడండి దొంగ పీనుగలు" ఇలా, వినే వాళ్ళుండాలిగాని ఎప్పటి కప్పుడు రన్నింగ్ కామెంటరీ ఇవ్వగలదు సుందరం.

'ఏమైందీ, ఎందుకలా అరిచావ్?' అన్నాను నే నానాడు ఆతృతగా.

'వేలెడు లేదు గుంటముండ. ఏం తప్పు చేసిందని దాని కింత శిక్ష చెప్పండి!' అంది అన్నీ కోల్పోయినట్టు మొహంపెట్టి.

పక్కింటి ఆఫీసరుకి ఇద్దరు పిల్లలా ఉన్నారు. పిలుపుల్నిబట్టి వాళ్ళ పేర్లు

అవసరాల
రామకృష్ణారావు

రవీ అనీ మాయా అనీ తెలిసింది. అస్తమానూ ఏడుపూ అదీ ఆ దొమ్మరిలంజ మా కాని ముండ. దాన్ని రేవు పెడుతున్నారు కాబోలు.

"మీరోసారి వెళ్ళి ఆ మొగతనితో ఇంగ్లిషులో చెప్పి రాకూడదూ ఇదేం బాగులేదనీ?"

ఇంతకీ బాగులేని దేమిటో నాకు బోధపడి చస్తే గద. పిల్లని కొట్టినట్టు నా కెక్కడా వినబడలేదు. నేను అడగ్గా సుందరం చెప్పింది. అంత చలికాలంలోనూ నిన్నగాక మొన్న కళ్ళు తెరిచిన పసిదానికి నూతి దగ్గర నిల్చోబెట్టి చన్నీళ్ళ స్నానం చేయిం చేస్తున్నారట. అది చినుకు వంటిమీద పడేసరికల్లా నిప్పు చురక తగిలినట్టు కంయ్ కంయ్ మని అరుపులూ, తెయ్ తెయ్ మని గెంతులూట.

'ఇలా అయితే శైత్యంచేసి పిల్ల ఎన్నాళ్ళో బతకదు' అంది సుందరం కన్నీళ్ళ పర్యంతమై.

"మరేం ఫరవాలేదు. ముండ నూరేళ్లూ చూసేస్తుంది. రోజురోజుకీ చూశావు గదా గుమ్మడి గింజలా ఎలా తయారవుతోందో...'

సుందరాన్ని ఏడిపించాలని అన్నానేగాని ఈ వారం రోజుల్లోనూ మేం దాన్ని ఏ ఒకటి రెండుసార్లో తప్ప చూసిందేది? దిష్టిగొట్టి పోతుందనో ఏమిటో వాళ్ళు పిల్లల్ని సాధారణంగా వీధిలోకి వదలరు. వదిలినా ఒళ్ళు కనపడకుండా ఒంటినిండా బట్టలు కట్టి మరీ వీధి అరుగు మీదకి తీసుకువస్తారు. రెండేళ్ళు వెళ్ళేయో లేదో దొంగ గాడిదకి, ఆమాయా లోపలి లాగూ లేకుండా ఇవతలికి రావడం మేమెప్పుడూ చూడలేదు. పైగా మొగాడి మొగుడులాగ వెధవ ముండకి క్రాపింగు ఒకటీ... అన్నీ పోకిరీ వేషాలు...

'అయితే ఆ రవిగాడికి వేణ్ణీళ్ళు పోసి ఈ మాయాకి చన్నీళ్ళు పోస్తున్నారన్న మాట... ఎంత అన్యాయం!' అన్నాను నేను.

మా ఆవిడ నా మీద విరుచుకు పడింది.

"మొగ వెధవకి ఏనీళ్ళు పోస్తే ఎవడిక్కావాలి,... నా ఏడుపంతా దీని కోసం ... ఇంత చిన్న ముండ గదా..."

ఇంతకీ "మా సుందరం దృష్టిలో ఇంతిరీత మీసాలు తిరిగిన" ఆ పెద్ద మొగవెధవ రవి వయస్సు మరీ ఇంత కూచిముండ కంటె ఏడాది ఎక్కువ! వాడి వంటిమీది ఐస్ నీళ్ళు పడినా

ఈ కరుణామయికి చీమ కుట్టినట్టు ఉండదన్న మాట!

ఎంత పక్షపాతం!

దీన్ని అర్థం చేసుకోవాలంటే మా గురించి కొంచెం వెనక్కి వెళ్ళి చెప్పుకోక తప్పదు.

3

అనగనగా ఒక రాజు.

ఆ రాజుకి ఏడుగురు కొడుకులు.

ఏడుగురు కొడుకులూ అడవేటకి వెళ్ళి చేప కన్నులుగల ఏడుగుర్ని నమ్ముకుని ఏడు గుండెలూ ఎండ బెట్టుకున్నారు.

అందులో ఎండని గుండె అంటూ లేదు గనక అపైన కథలేదు!

పిల్లచదువులకి ఎక్కువైన సొమ్ము చాల లేదు గనక రిటైరు అయినా రాజు మళ్ళీ ఉద్యోగం చెయ్యవలసి వచ్చింది.

ఆ రాజు మరెవరో కాదు, నేనే. నా పేరు సుబ్బరాజు కూడాను. మా అబ్బాయిలు కూడా మరేమంత దుర్మార్గులు కారు. ఇంకోళ్ళ పెళ్ళాన్ని కాకుండా ఎవరి పెళ్ళాన్ని వాళ్ళు నమ్ముకుని ఉన్నారు.

“నువ్వు అమ్మని నమ్ముకుని లేవా?”

అని వాళ్ళందరూ కలసి ఏకకంఠంతో అడిగినా నాకేం ఆక్షేపణలేదు. అయితే మా సుందరం దుఃఖం కొడుకులు డబ్బెట్టలేదని కాదు, కోడళ్ళు చాకిరీ చెయ్యలేదనీ కాదు.

మా వాళ్ళ అందరి యిళ్ళల్లోనూ చాలామంది సుబ్బరాజులు వెలిశారు గాని ఒక్క సుందరమ్మ అయినా దిగబడలేదు!

అయితే నాలుగోవాడి నట్టింట్లో పెద్ద కళ్ళ ఆడనలుసు ఒకటి నాలుగు రోజులపాటు తళుక్ తళుక్ మనక పోలేదు.

అత్తగారిమీద కసికొద్దీ కోడలు మా వాడితో హోరాహోరీ పోరాడి పిల్లదానికి వాళ్ళమ్మ పేరు పెట్టేసుకుంది.

ఈగవాలితే జోడుచ్చుకు కొట్టే అభిమానవతి సుందరం.

‘పదండి వెంటనే. రైలెక్కేద్దాం’ అంటుంది అనుకున్నాను.

అరికాలులో ముల్లు గుచ్చుకున్నంత సులువుగా దాన్ని తీసి పారేస్తే నాకు ఛాలా ఆశ్చర్యమనిపించింది.

“ఆడపిల్లకోసం మొహం వాచి పోయాను. ఎందర్నికన్నా బిక్కుబిక్కుమంటూ యిద్దరం మిగిలాం. సోమిదేవిని నా కియ్యి, పెంచుకుంటాను” అని సుంధరం అడగడానికి ఎటువంటి అవకాశమూ లేకుండా చేసింది కోడలు. కుఱ్రదాన్ని వదిలిపెట్టలేక సుందరమూ, ఈ వెఱ్రిదాన్ని వదిలి పెట్టలేక నేనూ, మా కాపరమే అక్కడికి ఎత్తి పెట్టేశాము చివరికి. అబ్బాయి మొహం చూసి ఆ నాలుగేళ్లూ మేం అక్కడ గోళ్ళు గిల్లుకుంటూ కూచోక తప్పింది కాదు.

“నాన్నమ్మా నాన్నమ్మా నా క్కొంతెం రొత్తి ముక్క పెత్తవూ?”

అన్న మనవరాలి చిలక పలుకులు సుందరానికి ప్రాణపదం. రాత్రిపూట ఒక్క చపాతీ తింటుంది సుందరం. అదయినా కోడలు “ఎలాగో అలా చే, పడేస్తుంది.” అదిగాక మా ఆవిడకి ఒకటీ ఒకటీ పళ్లు ఊడుతున్నాయి. ఆ ఒక్కరొట్టీ అరగంటసేపు యింతింత ముక్కలు చేసుకుని ఎలాగో నాన బెట్టుకు మింగుతుంది. తను తినే దానిలో మనవరాలు వంతుకూడడం నాన్నమ్మకి స్వర్గానికి ఒక మెట్టు తక్కువగా ఉంటుంది.

“ఇంద. గబగబా తినెయ్యి. అమ్మ చూస్తే దెబ్బలాడుతుంది” అని ఇంత ముక్క దానిచేతిలో పెట్టేసరికి ఎక్కణ్ణించి వస్తుందో కోడలు, ఆ ముక్కని ఎగరగొట్టి కూతురి లెంపవాయ గొడుతుంది.

పనీ పాటూ లేక ఒకరి ఇంట్లో చేరిన నేను గుర్తించే ఇలాంటి సంఘటనలు ఒకటా రెండా!

నా దగ్గరకి కాపురానికి వచ్చిందగ్గర్నించీ సుందరానికి తమలపాకులు నవలడం అలవాటు. కుడివైపు దంతాలు రెండు పీకించుకున్న తరవాత నేనైనా ఆ అలవాటు మానుకున్నానుగాని అది మానలేదు. మేకలా నవుల్తూ కూచుంటుందని కోడలు పిల్ల ఆడిపోసుకున్నా మావాడు దానికి తెలియకుండా కట్టచెల్లగా కట్టతుని తమలపాకులుతెచ్చి తల్లికి ఇస్తూనే ఉన్నాడు. ఓ గంటసేపు తాంబూల సేవనం జరిగిన తర్వాత తయారయిన అఎర్రని ముద్దని నాన్నమ్మ నోటినుంచి అందుకోవడం సోమిదేవికి మహా ఇష్టం. ఎగుడు దిగుడైన ఆ నల్లటి పళ్ళ నోటిలో తన కూతురు నోరు పెట్టడం కోడలికి పరమాసహ్యం. ఎన్నిసార్లు ఎన్నివిధాల మందలించినా ఇద్దరూ అపని మానకపోతే మావాణ్ణి పురిగొల్పింది.

‘ఎంగిలి అనీ, ఆరోగ్యానికి మంచిది కాదనీ రాజ్యం అభిప్రాయపడుతోందే అమ్మా, పోనీ ఆఒక్కపనీ మానేసి చూడకూడదూ?’

అని తల్లితో చెప్పలేక చెప్పలేక చెప్పేడు మా నాలుగో సుపుత్రుడు. తలకి బొప్పికట్టినంత సులువుగా ఆ సంఘటననీవిదిల్చిపారవెయ్యగలిగింది సుందరం! దాన్ని గురించి నాతో కూడా ఒక్కముక్క అనలేదు. కిక్కురుమనకుండా ఓర్చింది, పైకి వినబడకుండా ఏడ్చింది. అంతే. చెంపలు కారిపోయేలా సోలెడు నూనె ఇంకించి కూతురికి అత్తగారు చింతపక్క జడ వేస్తోందని పెద్ద కత్తెర తెచ్చి కోడలు పిల్ల, పిల్లదాని జుత్తు భుజాలదాకా కత్తిరించేస్తే గుడ్ల నీరు కుక్కుకుని ఊరుకుంది సుందరం. అంతకన్న పెద్ద కత్తిరింపే జరిగింది ఆ రోజుల్లో ఒకసారి.

సోమిదేవి నాలుగో పుట్టిన రోజుకి — తనకు మిగిలిన ఒక్కజత గాజులూ అమ్మేసి, మువ్వల పట్టీలు చేయించింది సుందరం.

"ఏప్పట్నుంచో అనుకుంటున్నాను – ఆడపిల్ల అడుగుదీసి అడుగు వేసేనాటికే ఇలాంటివి అందియ్యవలసిన మాట. మెట్లెక్కుతూ, మంచాలూ, గోడలూ పట్టుకు నడుస్తూ, పడుతూ లేస్తూ, గలగల గెంతుతూ, గిరగిర తిరుగుతూ చిట్టి చిట్టి అడుగులు విద్దేలు చేస్తూఉంటే అయె రకరకాల శబ్దాలు వినడానికి ఎంత అదృష్టం ఉండాలి!" అంది సుందరం నాతో. కాని నాకు తెల్సును, సోమిదేవి తిరుగాడవలసింది ఇల్లంతా కాదు, సుందరం గుండెలమీద! ఆ శబ్దానికి పరవశించేది ఆమె చెవులు కాదు, మనసు!

పుట్టిన రోజునాడు తన చేతులతో తను మనవరాలికి పట్టీలు అలంకరించడానికి సుందరం ముందుకి వస్తే, "నేను పెడతాలెండి, యిలా యివ్వండి" అని అడ్డేసింది కోడలు.

నాకు ఈ సందర్భంలో మధురమైన కథ ఒకటి జ్ఞాపకానికి వస్తుంది. ఒక భీతభక్తుడు అయిదేళ్ళపాటు కష్టపడి ఒక రాతి కిష్టుడికి వెండి గజ్జెలు చేయించాడట.

"నీకేం మతుందా పోయిందా? ఇన్నాళ్లు చెమటోడ్చి కష్టపడి డబ్బు కూడబెట్టి గజ్జెలు చేయించావు. మర్రి చెట్టు కింది ఆ వెర్రి రాతిబొమ్మకి గజ్జెలు పెట్టుకోవాలా, ఏడవాలా? ఏ దొంగాడో కొట్టేస్తాడు" అని అందరూ వెక్కిరించారు. ఈ పరిహాసంలోని పరమ సత్యానికి భక్తుడు తట్టుకోలేక పోయాడు. వేణుగోపాలస్వామి ఆలయానికి వెళ్ళి వెక్కి వెక్కి ఏడ్చేడుట.

"ఇలా ఇయ్యి ఆ గజ్జెలు కట్టుకుంటాను" అని స్వామి గజ్జెలు అందుకుని ఆప్యాయంగా అలంకరించుకున్నారు.

"నువ్వు కాళ్ళకు కట్టుకోవని నా కెప్పుడూ అపనమ్మకం లేదు స్వామీ! కాని మా వాళ్ళంతా నామాట నమ్మడంలేదు ... ఎలా?" అన్నాడు ఆ అమాయకుడు.

"పద. నీతో వచ్చి వాళ్ళకి నేను సాక్ష్యమిస్తాను" అన్నాడు ఆ మాయకుడు.

ఇంత మోహం చేసుకుని భక్తుడు బయలుదేరేడు.

ఘల్లు ఘల్లు మంటూ వెనక భగవంతుడు అనుసరించాడు.

మాయదారిమాధవుడు మధ్యలో ఒక షరతు పెట్టేడు.

"నీ వెనక నేను వస్తున్నాననే నమ్మకంతో నువ్వు ముందుకిసాగు. ఏ పరిస్థితుల్లోనూ వెనక్కి తిరిగి చూడకూడదు సుమా, అబ్బాయోయి!"

అలాగే అన్నాడు భక్తుడు.

చాలాదూరం వచ్చేశారు. ఇంకేముంది, ఆ సెలయేరు దాటితే కనబడే పెద్ద మర్రిచెట్టుకిందే స్వామి విగ్రహం వెలిసింది.

అంతవరకు వినిపిస్తున్న గజ్జెల చప్పుడు — ఒక్కమారుగా ఆగిపోయినట్టు అనిపించింది ఆ భక్తుడికి. ఇంతవరకూ వచ్చి స్వామి ఆగిపోయాడా? ఉండబట్టలేక వెనక్కి తిరిగి చూశాడు.

సెలయేటి గలగలలో గజ్జెల చప్పుడు కలసిపోయి వినబడలేదుగాని స్వామి వస్తూనే ఉన్నాడు. అయితేనేం, అనుకున్న దానికి వ్యతిరేకంగా భక్తుడు వెనక్కి తిరిగి చూశాడుగా! సెలయేటిలో ప్రతిఫలించే మేఘాల కాంతిలో స్వామి నీలదేహం కలసి పోయినట్లనిపించింది. స్వామి మాయమైపోయాడు! తను చేసిన పొరపాటు మన్నించమని గుండె బద్దలయేలా ఏడ్చేడు భక్తుడు.

ఆ క్షణంలోనే మరొక చిత్రం జరిగిందిట.

మర్రి చెట్టుకింద రాతి కిష్టుడు కాళ్లకి గజ్జెలువచ్చి మరి రాకుండా అతుక్కున్నాయి. ఊరివారందరూ భక్తుడి కాళ్ళ మీద పడ్డారుట.

కథలో నిజానిజాలు నాకు అనవసరం. అందులో భావం చాలా తీసి అయినది. మా సుందరానికి అనుభవమైనది.

గజ్జెలు పెట్టుకోకుండానే, గదులు నాలుగూ కలియ తిరక్కుండానే, కన్ను మూసింది సోమిదేవి. పుట్టినరోజు మధ్యాహ్నం వచ్చిన మన్యపు జ్వరం, చచ్చినరోజు సాయంకాలానికి గాని తగ్గలేదు.

ఆ దెబ్బతో సుందరంకూడా వెళ్ళిపోతుందనుకున్నాను నేను.

కాని, పిల్లకోసం బెంగపెట్టుకుని, మా కోడలేమరి మంచం దిగలేదు. దానికీ అదే జ్వరంవచ్చి పదహారోరోజు ప్రాణాలు విడిచింది.

"నా పిల్లదగ్గరికి నేను వెళ్ళిపోతున్నాను. మీరు అక్కడికి సిద్ధమయి పోకండి" అన్నట్లు ఉన్నాయి చనిపోయే ముందు సుందరంవైపు కోడలు చూసిన చూపులు. మేం అక్కడ ఇంక క్షణం ఉండలేకపోయాము.

మళ్ళీ నేను ఉద్యోగ ప్రయత్నాలు చెయ్యక తప్పలేదు.

4

"ఏమండీ, పెద్ద పెట్టెలో కుడిచేతివైపు అడుగున మువ్వలపట్టీలు ఉన్నాయి. తీసి ఆ మాయాకి ఇవ్వకూడదూ?" అని.

"వద్దు వద్దు, పొరపాటున అన్నాను. నా చేతులు మంచివికావు, కుర్రదాన్ని పాపం అలాగే ఉండనియ్యండి" అంది కళ్ళ నీళ్ళు పెట్టుకుని సుందరం. మేం ఆ రోజుల్లో ఆ ఇంట్లో ఉన్నది కేవలం పది పదిహేను రోజులే. మళ్ళీ మేలుకున్న మమత రోజురోజుకీ తారాస్థాయిని అందుకొంటోందేగాని, మాయ ఒక్కనాడైనా సుందరం దరిదాపులకి వచ్చిందేదీ? ఒక్క కౌగిలి ఇవ్వలేదు, ఒక్క ముద్దు పెట్టుకోనివ్వలేదు. ఆఖరికి దూరం నుంచి ఒక్క నవ్వు అయినా విసరదు. అంత రణరాలుగాయి ఆ లంజ. పైగా వెక్కిరించడం, ధుప్పెదు

మన్ను తీసి విసరడం, కాలితో నేల మీద కొట్టి తంతాను జాగ్రత్త అన్నట్టు బెదిరించడం, అయినా సుందరం వ్యామోహం సుంతయినా తగ్గలేదు. రెండో కంటికి కూడా చత్వారం వచ్చి చీకటే కాకుండా ఎక్కువ వెలుగు కూడా ఓర్చలేని దృష్టి ఆమెది. లేచి గబగబా పది అడుగులు వేస్తే గుండె దడదడలాడే వయస్సు ఆమెది. అయినా మాయని చూడ్డగానే సుందరం మళ్ళీ పదేళ్ళ పిల్ల అయిపోయింది. నలుగురు అన్నలకి ముద్దూ ముచ్చటా తీర్చే చెల్లెలుగా పుట్టిన సుందరం – తనని ఎత్తుకోడానికి చందనం బొమ్మ తప్ప చెల్లెలు లేకపోయిందని చెప్పుకొనే వాళ్ళు లేక దుఃఖపడిన సుందరం — వీళ్ళు కానుపులయినా ఆడపిల్లల ముచ్చట తీరని సుందరం—మాయని చూడగానే మళ్ళీ మారాం మొదలు పెట్టింది.

ఏదో అడుదుం బుడుదుం నాలుగు పనులూ చక్కబెట్టి వీధి గుమ్మంలోకి వచ్చేస్తుంది. ఏ క్షణానికా క్షణం చావూ పుట్టుకా అయిన గోట్లుగోట్లు కళ్ళజోడు వెదికి తెచ్చుకుని పెట్టుకుని, పక్క గుమ్మంవైపు ఆశతో చూస్తూ కూచుంటుంది. ఒక పట్టాన ఆ తలుపులు తెరుచుకోవు. గడియ తీస్తున్న చప్పుడు వినగానే అలసిపోయిన ఆమె గుండె టతట కొట్టుకుంటుంది. రవీ మాయా ఇవతలి కొస్తారు.

వాళ్ళకోసం రోజూ ఏదో ఒకటిచేసి, ఏమీ లేకపోతే ఇంత బెల్లంముక్కో, పంచదారో, అరటిపండో, దేవుడికి ఆరగింపు కోసమన్నట్టు, సిద్ధంగా ఉంచుతుంది సుందరం. చప్పట్లు కొట్టి పిల్లని పిలుస్తుంది. తన తొడమీద ఆ గుంటని కూచోపెట్టుకుని, అది గుటుకూ గుటుకూ మింగుతూంటే, కళ్ళల్లో కళ్ళు పెట్టుకు చూడాలని సుందరం కోరిక. కాని ఆ జోడి రెండు ముండకి యిటువైపు మొహం తిప్పడం కూడా అట్టే యిష్టం ఉండదు. శరవేగాన అన్నని, ఆ రవిగాణ్ణి తోలుతుంది. వాడు పరిగెత్తుకునివచ్చి దాచిపెట్టినట్టు సుందరం చేతిలోని తినుబడి వస్తువుని తన్నుకు పోతాడు. వెర్రి వెధవని చేసి, వాణ్ణి రక్కి, గిల్లి, ఏడిచి, నేలమీదపడి దొర్లి, సర్వం స్వాధీన పరుచుకుంటుంది మాయ. ఈ గోలకి మాయావాళ్ళ అమ్మో అమ్మమ్మో రానే వస్తారు. చెరో చేత్తో నూ ఈ గుంట వెధవల్ని లోపలికి ఈడ్చి తలుపు గడియ పెట్టుకుంటారు. ఈ వెలుతురు కిరణాలు అట్టేసేపు పైన ఉండడం వాళ్ళ కిష్టం ఉండదు.

వెంటనే సుందరంలేచి మా మధ్య గదిలోకి వస్తుంది. ఆ వేళకి వాళ్ళూ అటువైపు మధ్య గదిలోకి వచ్చి సంగీత సాధన ఆరంభిస్తారు.

GRAMS : KOSMETIKS

PHONE : 31353 - 35140

WITH COMPLIMENTS FROM

KAROL KOSMETIKS & MEDIKAMENTS

'KAROL BAGH', 12-2-709, BERBUN, HYDERABAD.

ఏ కూరలవాడి అమ్మకం కేక పట్టుకుని కుర్రాడు మొదట ఆలాపన మొదలు పెడతాడు. ఇంకో గడియకి ఈ కూరది శ్రుతి కలుపుతుంది. పక్కనున్న ఏ అబ్బాయో తలుపునో తీస్తూ వేస్తూ పక్క వాయిద్యం సమకూర్చుకుని పిల్లలు సంగీత కచేరీ చేస్తారు. ఒకే ఒక ముక్క ఇద్దరూ కలసి ఎన్ని సంగతులైనా వేసి ఎంత సేపయినా సాగదియ్యగలరు. ఇక ఆ మాయ గొంతుక వినబడితే చాలు ఇవతలున్న సుందరానికి మరి ఒళ్ళు తెలియదు."

ఇందరు కొడుకుల్నికన్నా ఈ వయస్సులో నేను పొట్టచేత్తో పట్టుకుని వీధిన పడక తప్పలేదు. నేను తెచ్చే నూట పాతికా సుందరం మందులకి, పళ్ళకి చాలదని నాకు తెలుసు. ఈ వయస్సులో దానిచేత చాకిరీ చేయించుకోడం న్యాయం కాదని నాకు తెలుసు. నడుం వంగిపోయినా అడుగు వేస్తే ఆయాసమయినా ఆ మాయ గుంటని ఎత్తుకుని ఎక్కడికైనా పారిపోవాలని దాని మనసు ఉరకలు వేస్తోందనీ నాకు తెలుసు. కాని అశక్తుణ్ణి. దాన్ని ప్రేమించగలనుగాని నేనేం చెయ్యగలను! అయితే నేను చేసేది ఒకటి లేకపోలేదని ఆ తరవాత రోజు రుజువు చేసింది.

5

పక్కింటి ఆఫీసరు బావమరది, మిర్జాపూర్‌లో పనిచేస్తున్నాట్ట, రెండ్రోజులు సెలవు దొరికితే అక్కయ్య గారింటికి వచ్చాడు. అతను వీళ్లలా కాదు. కాస్త కలుపుగోరు మనిషే. ఆ రోజు ఆదివారం అవడం మూలాన ఇంట్లోనే నేనూ ఉండిపోతే నా దగ్గరకివచ్చి ఆ కబురూ ఈ కబురూ మొదలు పెట్టేడు.. అతనూ నాలాగే ఇంగ్లీషు పేపర్లలోని చదరంగపుసమస్యలు పరిష్కరిస్తూ ఉంటాడు. దాన్తో మా ఇద్దరికీ బాగా కలిసింది. ఓ గంటా రెండు గంటలు హస్కుకొట్టి వెళ్ళిపోయాడు. మర్నాడు పొద్దున్న మా సుందరం నూతి దగ్గర స్నానం చేస్తుండగా నేను వీధి గదిలో పేపరు చూస్తుండగా అతను వచ్చాడు.

'మీకు గవర్నమెంటు ఆసుపత్రి డాక్టరు తెలుసునా?' అనుకుంటూ.

'ఎవరికేమయింది?' అన్నాను నేను ఆతృతగా.

'మరేం ప్రమాదం లేదులెండి. ఏముంది, పిల్లలు కదా ఎక్కడా కిందా మీదా ఉండరు. సమయానికి బావ క్యాంపుకి వెళ్ళడం ఒకటి.'

మా ఇంగ్లీషు సంభాషణ చెవిలో పడినా సుందరానికి ఒక్కముక్క అర్థమయి ఉండదు. అసలే ఆ పిల్ల అంటే ప్రాణం. ఆ సంగతి వింటే ఎక్కడ బెంగ పెట్టుకుంటుందో అని 'అలా వెళ్ళి వస్తాను, తలుపేసుకో' అని అతనితో బయలుదేరాను.

అతను నాలుగడుగులు వేసి—

'ఉండండి, మాయాను తీసుకొస్తాను' అంటూ ఇంట్లో కెళ్ళేడు.

నా గుండె గుబగుబలాడింది. పాపం పసిపిల్లకి ఏమయిందో!

వెర్రిమొహాలు వేసుకుని వీధిలోకి రవీ, వాళ్లమ్మా వచ్చారు. అతను మాయాను ఎత్తుకుని గుమ్మంలోకొచ్చేడు.

తనకి ఏమీ జరగనట్టు మామయ్య చేతుల్లో కిలకిల కేరింతాలు కొడుతోంది.

ఈ పంచ మహాపాతకి, మాయ, గుండెలు తీసిన బంటు.

గోచీ పెట్టుకునే చోటు, ఎత్తుగా కట్టు ఉండడం చూసి—

'తొడ ఏమయినా చీరుకుపోయిందా మాయాకి?' అన్నాను నేను.

'ఆ సింగినాదం. మా అక్కయ్య కంగారుగాని ఆస్పత్రికి తీసికెళ్ళవలసిన అవసరం ఏమీ లేదు. అయినా ఆయుర్వు పట్టు దగ్గర కనక చీము ప్రాయ్యకుండా ముందు జాగ్రత్త తీసుకోడం ఒక విధంగా మంచిదే అనుకోండి.'

'ఇంతకీ ఏం జరిగింది?'

'ఏముంది? రోజంతా ఒళ్ళు తెలియకుండా గెంతుతారేమో, దీపాలు పెట్టే సరికి ఒంటిమీద తెలివి ఉండదు కుర్ర సీనుగులకి. ఇక ఆ నిద్రలో ఏం జరిగినా బోధపడదు వాళ్ళకి.'

'ఏం జరిగిందంటారు?' అన్నాను నేను సహనం కోల్పోయి కొంచెం గట్టిగానే.

'నిన్నటి రోజున అక్కయ్య కారప్పూస చేసిందిట. అది జేబుల్లో పోసుకుని తింటూ, ఇంకా తిండి పూర్తి కాకుండానే కళ్ళు మూతలు పడిపోయాయిట, కుర్రగాడిదలకి. ఓ రాత్రివేళ ఎలక ఒకటి మాయ నిక్కరు జేబులో దూరినట్టు కనబడుతోంది. ఆ కాస్త కారప్పూస పలుకులతోనూ ఆ మహమ్మారి కడుపు నిండలేదు కాబోలు. జేబుకి కన్నంచేసి, పక్కనే అందుబాటులో ఉన్న చిరుదొండని అందుకున్నట్టు ఉంది!'

నా నోట మాట రాలేదు.

'మాయ ఆడపిల్ల కాదూ?!' అన్నాను మతిపోతున్న ఆశ్చర్యంతో.

'ఎవరన్నారు ఆడపిల్లని? అందమైన ఆ కళ్ళు చూస్తే ఆడపిల్లే అనిపిస్తుంది అనుకోండి. నిజంగా ఆడపిల్లే అయితే ఓ పాతికేళ్ళు తేడా అయితే అయిందిలే నేను ఎగరేసుకు పోన్నూ?' అన్నాడతను నవ్వుతూ.

'మరి మాయా అని పిలుస్తారేమిటి? అది ఆడపేరు కాదా?'

'బలే బాగుందే మీతో! వాడి పూర్తి పేరు మాయాశంకర ఛటర్జీ. మా బావ నాన్నగారి పేరది...'

"మరి అప్పుడప్పుడు గౌను అదీ కడుతుంటారు, తలకి రిబ్బను పెడతారు!'

'మా ఆఖరి అక్కయ్య వీడి కూతురు ఈడుదే. కిందటేడు దివాళీకి మేంఆఊరు వెళ్ళినప్పుడు దాని రెండు గౌన్లు వీళ్ల బట్టల్లో కలసిపోయాయి. కూతురి ముచ్చట తీరక మా అక్కయ్య వీణ్ణి అప్పుడప్పుడలా అలంకరిస్తూ ఉంటుంది. ఎప్పుడూ ఈ బట్టలే వెయ్యమని మాయా ఉండుండి ఊరూ వాడా ఏకం చేస్తూంటాడు కూడా. ఇంతకీ ఆసుపత్రి ఎటూ? మీరు మరీ పరధ్యానంగా ఉన్నట్టున్నారే—'

నేను ఆసుపత్రికి ఎలా వెళ్ళివచ్చానో నాకే గుర్తులేదు ఈ కటిక సత్యాన్ని ఇముడ్చుకోలేక నా హృదయం గిలగిల కొట్టుకోడం నాకే ఆశ్చర్యమనిపించింది. ఇంతకీ మాయా మొగాడయితే నాకేం, ఆడదయితే నాకేం, అని నేను సరిపెట్టులేక పోయాను. ఏమిటి చెప్మా కారణం అనిఆలోచించగా ఆలోచించగా ఆఖరికి నాకే జవాబు తోచింది. ఆడపిల్లలు లేని కొరత నేనే పూడ్చుకోలేక పోయాను. అంత అందమైనదీ మరొకటి లేదు. అంత అల్లరితో కూడినదీ మరొకటి లేదు-ఆడపిల్ల పెంపకం అదృష్టం ఎవరికో ఎందుకు, నాకే లేదు! గులాబీపువ్వు అందాన్ని పరిశీలిస్తున్నప్పుడు అది ఆడపువ్వో, మొగపువ్వో, ఎవడికి కావాలి? చల్లని వెన్నెల యిచ్చే చందమామ ఆడదయితేనేం, మగవాడయితేనేం? ఆకాశంలో పిల్లిమొగ్గలు వేసే పావురం ఏ లింగానికి చెందితేనేం?—ఇలాంటి రీజనింగు నాకే సంతుష్టిగా లేదు. మాయ మొగాడన్న సంగతి ఏ విధంగా చూసినా నేనే భరించలేక పోయాను. అమాయకురాలైన సుందరం ఇదేలా భరించగలదు! చెప్పకూడదు దానితో. చెప్పకపోతే ఎలాగ? ఈపది రోజులు ఈ సత్యం దాగడమే పరమాశ్చర్యకరం. ఆ మాయా వీధిలోకి వచ్చి వేలు మడచినప్పుడు ఆ చిరుదొండ బయట పడక మానేదు. దాన్తో దాగేదా యిది?

ఏవో వెయ్యి సాకులు చెప్పి నిలుచున్న పళాన ఇల్లు మార్చేశాను నేను. మరి ఆరు నెలలకి నన్ను మరో చోటికి మార్చడంతో ఆ ఊరే వదిలేశాం మేం. కాని మేము ఏఊరు తిరిగి, ఏఅందమైన ఆడపిల్ల కనబడినా "మన మాయ ఇంతయి ఉంటుంది కదండీ" అంటుంది సుందరం. ఆ అందమైన ఆలోచన చెదరగొట్టడానికి నాకేం అధికారం ఉంది? అలాగే అంటాను నేను. వెర్రిది సుందరం. దాన్ని పిచ్చిదాన్ని చేసే ఆ రహస్యం చెప్పకపోతే ఏం!

□□□

SBH. 67/1

FACE THE FUTURE WITH CONFIDENCE
SAVE WITH STATE BANK OF HYDERABAD

Safeguard your future. Put your money in Savings Bank of Thrift **Deposits. Save with State Bank of Hyderabad.**

Here are our interest rates:

Savings Bank Accounts:	4%
Annuity Deposit Savings Bank Accounts	4%

FIXED DEPOSITS:

For 91 days and over but less than 6 months	4.5/8%
For 6 months and over but less than 9 months	5.1/8%
For 9 months and over but less than 12 months	5.5/8%
For 12 months and over but less than 24 months	6.1 /8%
For 24 months and over but less than 36 months	6.3 /8%
For 36 months and over but less than 60 months	6.5/ 8%
For 60 months	7.1 /3%

Interest paid half yearly on fixed deposits of 12 months and over.

P. SEETHAPATHI RAO, General Manager,
STATE BANK OF HYDERABAD.